

Jane Austen

Emma

—
Çeviren:
Işıl
Aydın
—

Jane Austen, 16 Aralık 1775'te, Steventon, Hampshire'da doğdu. Bir köy papazının yedinci çocuğuydu. 1783-85 yılları arasında ablası ve sırdaşı Cassandra ile Oxford'da öğrenim gördü. 1787'de ilk romanını yazmaya başladı. 1795'te *Akıl ve Tutku*'yu yazdı.

1797'de kendisini ölümünden sonra dünya çapında üne kavuştu-racak *Gurur ve Önyargı*'yı tamamladı ama roman yayıncılar tarafın-dan reddedildi. *Akıl ve Tutku* "Bir Kadın" imzasıyla 1811'de, *Gurur ve Önyargı* 1813'te, *Mansfield Park* ise 1814'te yayımlanabildi. 18 Tem-muz 1817 tarihinde o zamanlar tanısı konulamayan bir hastalıktan dolayı hayata gözlerini kapadı. Asıl şöhretine öldükten sonra kavuş-tu. *İkna ve Northanger Manastırı* adlı romanları ölümünden sonra yayımlandı.

19. yüzyıldan bu yana okurların, son dönemde de televizyon ve sinema dünyasının gözdesi. Eserleri neredeyse tüm dünya dillerine çevrildi. Daha az bilinen kısa romanları *Lady Susan*, *Love and Friend-ship* (Aşk ve Dostluk); daha gençken yazdığı hikâyeler ve bitmemiş iki romanı *The Watsons* ve *Sanditon* son senelerde gün ışığına çık-a-rıldı.

Jane Austen hiç evlenmedi, 42 yıllık hayatını, eviçi hayata, kadın-lara, evliliğe dair olağanüstü keskin gözlemleriyle yazdığı romanla-rına adadı. Austen, geleneksel ekonomik evliliğin alternatifi olarak, akıl ve sağduyuyla inşa edilen modern evliliği yazdı.

Emma

Jane Austen

Orijinal adı

Emma

İngilizceden çeviren

Işıl Aydın

Yayına hazırlayan

Senem Kaleli

Türkçe yayın hakları

© Doğan Yayınları Yayıncılık
ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

1. baskı / Temmuz 2025

ISBN 978-625-5941-89-3

Sertifika no: 44919

Sayfa uygulama:

Yeşim Ercan Aydın

Kapak tasarımı:

Geray Gençer

Baskı

Yıkılmazlar Basın Yayın Prom.

ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah.

Gülbahar Cad. No: 62/B

Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve

Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza

No. 3, Kat 10, 34360

Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 /

Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr /

editor@dogankitap.com.tr /

satis@dogankitap.com.tr

Emma

Jane Austen

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

—
Çeviren:
Işıl Aydın
—

BİRİNCİ KISIM

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

I

Rahat bir yuvası ve neşeli bir mizacı olan Emma Woodhouse, hem güzel hem akıllı hem de varlıklı bir kızdı; adeta varoluşun en makbul nimetleriyle taçlandırılmış, dünya üzerinde geçirdiği şu yirmi bir yıllık ömründe dert tasa nedir, neredeyse hiç bilmeden yaşamıştı.

Son derece şefkatli ve sevgi dolu bir babanın iki kızının küçüğüydü ve ablasının evlenmesi üzerine çok genç yaşta evin hanımına dönüşmüştü. Annesi öleli o kadar uzun yıllar olmuştu ki ona dair hatırlarında kalan tek şey okşayışlarının silik bir anısıydı. Onun yerini mükemmel bir kadın olan mürebbiyesi doldurmuş ve Emma'ya anne şefkatini aratmamıştı.

Bayan Taylor, Bay Woodhouse'un evinde on altı yılı, bir mürebbiyeden çok bir dost gibi geçirmişti; iki kızı da çok sevmişti ama Emma'ya daha bir düşkündü. Aralarında adeta bir kardeş yakınlığı vardı. Bayan Taylor'ın yumuşak mizacı, mürebbiyelik görevini bırakmasından çok önce bile Emma'ya kısıtlamalar koymasını pek mümkün kılmazken, hele şimdilerde, aralarındaki ilişkiye buyurganlığın gölgesinin dahi düşmesine imkân yoktu. Sonuçta, birbirlerine çok bağlı iki dost olup çıkmışlardı. Emma, Bayan Taylor'ın fikirlerine değer vermekle beraber, canının istediği gibi davranır, kendi bildiğinden şaşmazdı.

Aslına bakılırsa, Emma'nın en vahim zaafı, işte bu fazla başına buyruklu ve kendini biraz fazla beğenmesiydi. Bunlar, hayatın ona sunduğu pek çok zevke gölge düşürme tehlikesi de arz eden kusur-

lardı, ancak Emma bu tehdidin farkında bile olmadığından, bunları kusur ya da talihsizlikten saymak aklına bile gelmiyordu.

Sonra bir üzüntü, hafif bir üzüntü yaşandı fakat bu da Emma'nın tadını kaçırarak çapta bir hadise değildi: Bayan Taylor evlendi. Böylece Emma ilk acıyı Bayan Taylor'ı kaybederek tattı. Sevgili arkadaşının düğün günü, genç kadının belli bir süre boyunca yaslı düşünceler içinde oturduğu ilk gün olup çıktı. Düğün bitip gelin ve damat gittikten sonra Emma ve babası baş başa yemeğe oturduklarında, bu uzun gecenin ufkunda, bu kez onları neşelendirecek üçüncü bir kişi görünmüyordu. Babası her zamanki gibi yemekten sonra uyuklamaya başladığında, Emma için oturup yitirdiği şeyi kara kara düşünmekten başka yapacak şey kalmadı.

Bu olay, arkadaşı için her anlamda mutluluk vaat eder cinstendi. Bay Weston, bulunmaz derecede iyi karakterli, son derece varlıklı, yaşı Bayan Taylor'ın yaşına uygun ve kibar, düzgün bir adamdı. Emma her ne kadar teselliye, bu birlikteliği her daim destekleyip teşvik etmekte, böylece diğerkâm ve cömert bir dost olduğunu kanıtlamış olmakta bulsa da, yine de bu, yaptığından arda kalan sıkıntıyı hafifletmiyordu. Ne de olsa Bayan Taylor'ın yokluğu her günün her saati hissedilecekti. On altı yıl boyunca gösterdiği sevgiyi, şefkati unutamıyor, kendisini nasıl eğittiğini, beş yaşından itibaren oyunlar oynayıp varını yoğunu onu hoş tutup eğlendirmeye adanmışlığını, hastalandığı zaman nasıl gözü gibi baktığını aklından çıkarmıyordu. Ona büyük bir gönül borcu vardı... Hele ki son yedi yılda, Isabella'nın evliliğini izleyen süreçte baş başa kalmalarıyla birlikte aralarında gelişen o çekincesiz, samimi ilişkinin hatırası öylesine canlı ve kıymetliydi ki! Pek az insana nasip olacak bir dostluk, bir yakınlıktı bu; hem ailenin her meselesini bilip derdini kendine dert eden, hem de kendisine özel alaka gösterip her türlü hevesine de merakına da sahip çıkan, zeki, bilgili, becerikli ve yumuşak bir kadındı Bayan Taylor; öyle ki Emma aklına gelen her şeyi doğruca

onunla paylaşabilir, o ise sevgisinin saflığından, genç kadının söylediklerinde hiçbir kusur bulamazdı.

Bu değişikliğe nasıl dayanacaktı? Gerçi dostu sadece sekiz yüz metre uzağa taşınmıştı ancak Emma, sekiz yüz metre uzağındaki Bayan Weston ile aynı evde birlikte yaşadıkları Bayan Taylor arasında büyük bir fark olacağını pekâlâ bilincindeydi. Hem kendi tabiatının hem de içinde yaşadığı evin sunduğu imkânlarla rağmen, büyük bir zihinsel yalnızlıktan muzdarip olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Babasını çok sevse de onu bir arkadaş olarak görmesi mümkün değildi. Onunla ne havadan sudan konuşabilir ne ciddi ciddi laflayabilir ne de arkadaşlık edebilirdi.

Aralarındaki yaş farkının yarattığı bu uyumsuzluk, babasının (ki adamcağız hiç de erken evlenmemişti), zayıf bünyeli oluşu ve ömrünü hem zihinsel hem de bedensel herhangi bir faaliyetten uzak geçirme alışkanlığından ötürü daha da büyümüştü. Bay Woodhouse, yaşından daha ihtiyar bir adamdı; cana yakın ve iyi yürekli yapısı sayesinde her yerde çok sevilmesine karşın bundan öte bir marifeti olduğu söylenemezdi.

Ablası, evlendikten sonra yirmi beş kilometre kadar uzağa, Londra'ya taşınmıştı, yani aslında pek de uzağa gitmiş sayılmazdı ancak yine de her gün görebileceği bir mesafede olmaktan çıkmıştı. Bu da Noel vakti, Isabella, eşi ve küçük çocuklarıyla gelip evlerini tekrar şenlendirinceye, onu yeniden mutlu bir topluluğa kavuşturunca kadar nice uzun ve zorlu ekim, kasım akşamlarının onları beklediği anlamına geliyordu.

Bağımsız bir yeşil alanı, fundalıkları ve kendine has ismine rağmen Hartfield malikânesi, neredeyse bir kent sayılacak kadar büyük ve kalabalık olan Highbury'nin sınırlarına dahildi ve burada, Emma'nın dengi ya da yaşıtı pek kimse yoktu. Neticede Woodhouse'lar buranın en köklü ailesiydi. Herkes onlara hürmet ederdi. Babasının arası herkesle iyiydi ve istese ona arkadaşlık

edecek bir dolu kimse bulabilirdi, ancak bunlardan hiçbirisi Bayan Taylor'ın yerini yarım günlüğüne dahi doldurmaya yetmezdi. Hazin bir değişiklikti bu ve Emma'nın elinden iç geçirmekten, imkânsız istemekten başka bir şey gelmiyordu; ta ki babasının uykusundan uyanması ve bunun üzerine genç kadının neşelenmekten başka çaresi kalmayınca kadar. Babasının her daim moral desteğine ihtiyacı vardı. Bay Woodhouse kolayca kederlenen, sinirleri dayanıksız bir adamdı; alıştığı kimselere düşküncü ve onlardan ayrılmaktan nefret eder, hatta değişikliğin her türlüşünden nefret ederdi. Bu yüzden, bir hayli köklü bir değişiklik sayılabilecek olan evlilik de onun nazarında gayet nahoş bir şeydi; öyle ki kendi kızının evlenmiş olduğu fikriyle henüz barışamamıştı. Büyük kızının yaptığı, tamamen sevgiye dayalı bu evlilikten bile acımayla bahsetmekten kendini alamayan, insanların ondan farklı düşünebileceklerine hiç ihtimal vermeyen hafif bencil tabiatıyla Bay Woodhouse, şimdi de Bayan Taylor'ın hem kendisi hem de onlar açısından çok üzücü bir şey yaptığına inanıyordu. Oysa ömrünün geri kalanını onlarla birlikte Hartfield'da geçirse, çok daha mutlu olurdu. Emma elinden geldiğince gülümseyip neşeyle sohbeti sürdürerek onu bu düşüncelerden alıkoymaya çalışsa da çaylar geldiğinde Bay Woodhouse'un düşüncelerini kendine saklaması yine imkânsız hale gelmişti:

“Zavallı Bayan Taylor! Keşke burada, yanımızda olsaydı. Bay Weston'ın aklına da nereden gelmiş ki bu fikir, ne talihsizlik ama!”

“Sana katılamayacağım babacığım, biliyorsunuz, bunu yapamayacağım. Bay Weston kadar iyi huylu, munis, harika bir adam, iyi bir eşi fazlasıyla hak ediyor. Bayan Taylor'ın kendine ait bir evi olması yerine, bir ömrü bizimle beraber, benim kaprislerime katlanarak geçirmesini beklemiyordunuz herhalde.”

“Kendine ait bir ev mi! Kendine ait bir evi olmasının kime ne faydası var? Hem burası onunkinin üç misli! Ayrıca sen kaprisli falan da değilsin tatlım.”

“Sık sık onları görmeye gideriz, onlar da bizi görmeye gelir! Sürekli buluşuruz. Hatta hemen başlamalı, vakit geçirmeden onlara bir tebrik ziyaretinde bulunmalıyız.”

“Canım, ben o kadar yolu nasıl giderim? Randalls dünyanın yolu. O yolun yarısını bile yürüyemem ben.”

“Hayır babacığım, kimse sizden yürümenizi beklemiyor ki. Faytonla gideriz elbette.”

“Fayton mu! O kadcırcık yol için atları hazırlamak James’in hiç hoşuna gitmeyecektir; ayrıca ziyaret sırasında zavallı atlar nerede duracak ki?”

“Bay Weston’ın ahırında beklerler, babacığım. Bütün bunları ayarlamıştık zaten. Dün akşam konuştuk ya Bay Weston’la. Ayrıca James’e gelince, onun Randalls’a gitmeye her zaman can atacağından şüphelen olmasın, ne de olsa kızı orada hizmetçi olarak çalışıyor. Benim tek endişem, onun bizi Randalls’tan başka bir yere götürmek istememesi olabilir ancak. Bu da senin işin, babacığım. Hannah’a o güzel işi ayarlayan sendin. Sen onun adını anana kadar, Hannah kimse-nin aklına bile gelmemişti, yani James’in sana gönül borcu var!”

“İyi ki de aklıma geldi o kızcağız. Neyse ki aklıma geldi de zaval-lı James’in kendini görmezden gelinmiş hissetmesine mâni olundu; ayrıca o kızdaki harika bir hizmetçi olacağına şüphem yok; hem ter-biyeli hem de tatlı dilli biri, onu çok beğeniyorum. Ne zaman gör-sem saygıyla selam verip hoş bir edayla halimi hatırlımı soruyor; ay-rıca buraya benim için iğneoyası yapmaya geldiğinde de baktım ki kapı tokmaklarını hep doğru yöne çevirip kapıyı hiç çarpmadan, usulca kapatıyor. Ondan harika bir hizmetçi olacağına eminim, hem bu evden tanıdığı birinin yoldaşlığı Bayan Taylor’a da avuntu ola-caktır. Düşünsene, James ne zaman kızını görmeye gitse ona bizden haber götürüp nasıl olduğumuzu anlatabilecek.”

Emma bu keyifli düşünceler silsilesini sürdürmek ve önlerindeki tavlaya da sığınarak, babasıyla geceyi sağ salim atlatmak

için elinden geleni ardına koymadı; bu sayede kendisinininkinden başka bir pişmanlık taarruzuna uğramamayı umuyordu. Tam tavla pulları serilmişti ki aniden salonda bir ziyaretçi belirdi ve bu planı gereksiz kıldı.

Gelen Bay Knightley idi. Otuz yedi, otuz sekiz yaşlarında, gayet akli başında bir bey olan bu ziyaretçi, eski bir aile dostu olmakla kalmayıp, Isabella'nın eşinin ağabeyi de olduğundan akraba sayılırdı. Highbury'ye bir buçuk kilometre mesafede yaşayan Bay Knightley, babayla kızın sıkça ziyaretlerine gelir ve her zaman da sevinçle karşılanırdı. Halihazırda Londra'daki ortak akrabalarının yanından geliyor oluşu, bu seferki ziyaretini, Emma ve babasının gözünde hepten makbul hale getirmişti. Birkaç günlük bir ziyaretin ardından geç bir saatte evine varan Bay Knightley, yemek yedikten hemen sonra kalkıp Brunswick Meydanı'nda her şeyin yolunda olduğunu haber vermek amacıyla Hartfield'e gelmişti. Bu hoş ziyaret Bay Woodhouse'un keyfini bir süreliğine yerine getirmeye yetti. Bay Knightley'nin neşeli bir mizacı vardı ve bu Bay Woodhouse'a her zaman iyi gelirdi. 'Zavallı Isabella' ve çocuklarla ilgili sorduğu tonla soruyu layıkıyla cevaplaması da cabası. Bu fasıl bittiğinde, Bay Woodhouse sözlerini, şükranlarını dile getirerek sürdürdü: "Gecenin bir vakti buralara kadar gelip bizi bilgilendirmeniz büyük incelik Bay Knightley. Korkarım ki onca yolu yürümek sizi epey sarsmıştır."

"Olur mu hiç, beyefendi. Dışarıda harika, mehtaplı bir gece var; hatta hava öylesine ılık ki sizin şu harlı ateşinizden biraz uzaklaşma gereği bile duyuyorum."

"Ancak yollar illa ıslak ve çamurludur. Umarım soğuk almamışsınızdır."

"Çamur mu, beyefendi! Ayakkabılarıma baksanıza, tek bir leke dahi yok."

"Hayret, oysa kaç gündür buralara öyle çok yağdı ki. Hele kahvaltı sırasında, bir yarım saat kadar, bardaktan boşanırcasına indirdi. Öyle ki düğünü ertelemelerini istedim."

“Tabii ya, sizi tebrik edemedim daha. İkinizin de içinde bulunduğu ruh halini tahmin ettiğimden, tebrik bahsini açmak için acele etmedim. Umarım her şey yolunda gitmiştir. Nasıl geçti? Kim en çok ağladı?”

“Ah! Zavallı Bayan Taylor! Ne üzücü işler bunlar!”

“Dilerseniz zavallı Bay ve Bayan Woodhouse diyelim ama ‘zavallı Bayan Taylor’ demeye dilim varmıyor doğrusu. Size de Emma’ya da saygım ve sevgim sonsuz, ancak mesele bağımsızlık olunca, akan sular durur benim için! Hem sonra iki kişidense, tek bir kişiyi memnun etmeye çalışmak eminim çok daha kolaydır.”

“Hele de o kişiden biri gayet kaprisli ve sıkıntılı biriyse!” dedi Emma, şakacı bir tavırla. “Aklınızdan geçenin bu olduğunu biliyorum Bay Knightley, dahası, babam yanımızda olmasa, ağzınızdan çıkacak sözlerin bunlar olacağını da...”

“Korkarım ki söylediklerin çok doğru, tatlım” diyerek iç geçir-di Bay Woodhouse. “Galiba bazen hem kaprisli hem de sıkıntılı biri olabiliyorum.”

“Ah, sevgili babacığım! Bu sözlerle sizi kastettiğimizi nasıl düşünürsünüz! Ne kadar fena bir fikir bu! Tabii ki hayır! Ben kendimi kastediyordum. Bay Knightley’nin bende kusur bulmaya bayıldığını bildiğimden öyle söyledim. Şakaydı yani, şaka olsun diye söyledim. Bay Knightley ve ben eskiden beri böyleyizdir, içimizden geçeni birbirimize açıkça söyleyiveririz.”

Sahiden de Bay Knightley, Emma Woodhouse’ta kusur bulabilen nadir insanlardan biri ve bunu onun yüzüne karşı söyleyebilen yegâne kişiydi. Gerçi Emma buna çok bayılmıyordu, ancak babasının hiç mi hiç bayılmayacağını bildiğinden, adamcağızın aklına, kızının kusursuzluğundan şüphe edebilen birileri olduğu fikrini düştürmemeye de özen gösteriyordu.

“Emma, benim onu asla pohpohlamadığımı iyi bilir” dedi Bay Knightley, “ama az önce niyetim kimseye kusur bulmak değildi.

Sadece Bayan Taylor'ın artık iki değil tek kişiyi memnun etmekten mesul olacağını söylemek istedim. Ve bu durumdan büyük ihtimalle daha kazançlı çıkabileceğini...”

Konunun üstünde pek de durmak istemeyen Emma, “Demek düğünü merak ediyorsunuz, öyle mi?” diyerek devam etti: “Memnuniyetle anlatayım o zaman; hepimiz harikulade düzgün davrandık. Herkes vakitlice geldi, herkes çok şık ve alımlıydı; ortamda ne bir asık yüz ne de bir damla gözyaşı görebilirdiniz. Hem olur mu hiç! Hepimiz, aramıza sadece sekiz yüz metre girdiğinin ve her gün görüşeceğimizin bilincindeydik.”

“Sevgili Emmacığım her şeyin üstesinden gelmeyi becerir” dedi babası. “Yine de Bay Knightley, Emma, zavallı Bayan Taylor'ı kaybetmiş olmaktan ötürü pek üzgün ve eminim, onu tahmin ettiğinden de fazla özleyecek.”

Ağlamakla gülmek arasında kalan Emma, başını öte yana çevirdi.

“Emma'nın böyle bir dostu özlememesi mümkün değil” dedi Bay Knightley. “Zaten aksi olsa, Emma'yı bu kadar sevemezdik, fakat bu evliliğin Bayan Taylor'ın ne kadar hayrına olduğunu, onun yaşında biri için evlenip kendi yuvasını kurmanın, geleceğini güvence altına almanın ne kadar önemli olduğunu Emma da biliyor; bu sebepten de kendini çok fazla hüzne kaptırmak yerine, eski dostu adına seviniyordur. Herhalde aynı şekilde Bayan Taylor'ın tüm dostları, bu mutlu evliliğe pek sevinmişlerdir.”

Emma, “Benim sevinç kaynaklarımdan birini, hem de yabana atılmayacak bir tanesini atladınız ama” diye söze karıştı, “Bayan Taylor ile Bay Winston'ın çöpchatanlığını ben yaptım. Biliyorsunuz ki dört yıl önce onları birbirlerine yakıştıran da aralarını yapan da bendim; herkes Bay Winston'ın bir daha evlenmeyeceğini savunurken, benim bunda ısrarcı olmam, şimdi tek avantajım.”

Bay Knightley bu sözler üzerine başını salladı. Babası ise seven bir tavırla, “Ah! canım, keşke böyle çöpchatanlıklar yapıp tahmin-

lerde bulunmayı bıraksan. Ne desen çıkıyor çünkü. Lütfen bundan böyle kimsenin arasını falan yapmaya kalkma artık.”

“Kendim için asla böyle bir şey yapmayacağıma söz veriyorum babacığım, fakat başkaları için yapmam şart. Çünkü dünyanın en eğlenceli şeyi bu! Hele ki bu işte bu kadar başarılıyken! Cümle âlem Bay Weston’ın bir daha asla evlenmeyeceğini söylemiyor muydu? Neymiş efendim, bunca zamandır dul yaşayan, karısı olmadan da pekâlâ mutlu bir hayat süren, sürekli kentteki işleriyle ya da dostlarıyla haşır neşir, girdiği her ortamda kabul gören ve her daim yüzü gülen Bay Weston’ın elini sallasa ellisi imiş ve bu nedenle, aman ne mümkün, Bay Weston kesinlikle bir daha evlenmezmiş! Yok efendim, Bay Weston karısına ölüm döşğinde söz vermişmiş de... Yok oğlu ve oğlunun dayısı ona izin vermiyormuş da... Onca zaman, bu hususta her türlü saçmalık söylenip durdu ama ben hiçbirine inanmadım.”

“Ben zaten dört yıl kadar önce, Bayan Taylor ile Broadway Yolu’nda gezinirken Bay Weston’a rastladığımız o gün anlamış, o sırada aniden yağmur serpiştirmeye başlayınca, onun nasıl fevkalade kibar bir tavırla çiftçi Mitchell’in evine koşup, bize iki şemsiye kapıp getirdiğini gördüğüm gün kararımı vermiştim. Hemen oracıkta onları birbirine yakıştırdım; sonuçta elde ettiğim bu başarının ardından, nasıl olur da benden bu işi bırakmamı istersiniz, babacığım?”

“Başarıdan neyi kastettiğini hiç anlamıyorum” dedi Bay Knightley. “Başarı, öncesinde bir çaba sarf etmeyi gerektirir. Eğer ki dört yıl boyunca vakit ve emeğini bu birlikteliği ilmek ilmek dokumak için harcadıysan buna bir sözüm yok. Tam da senin gibi bir genç kadının emeklerine layık bir uğraş doğrusu! Ancak senin çöpçatanlıktan kastın, sadece oturduğun yerden bunu hayal edip günün birinde, ‘Bay Weston ile Bayan Taylor evlenirse çok iyi olur’ diye düşünmekten, aklına estikçe bu niyeti içinden geçirmekten ibaretse, başarı bunun neresinde, pek anlayamadım doğrusu! Senin katkın, alın

terin bunun neresinde? Bunda senin gurur duymanı gerektiren ne var? Ben burada, şans eseri yaptığın isabetli bir tahminden öte bir şey göremiyorum.”

“Peki siz isabetli bir tahminin verdiği hazzı ve zafer sevincini hiç tatmadınız mı ki? O zaman vay halinize! Hem ben sizi, isabetli bir tahminin hiçbir zaman sadece şans eseri olmadığını bilecek kadar akıllı sanırdım. Böylesi tahminler belli bir maharet gerektirir. Öylesine seçtiğim ve sizin de bir türlü yakasını bırakmadığınız ‘başarı’ sözcüğüne gelince, bu işte bir payım olmadığı görüşünüze çok da katılamayacağım. Resmi siyah beyaz gördüğünüz belli; ya hep ya hiç cinsinden, oysa bence üçüncü bir seçenek daha var. Eğer ben Bay Weston’ın ziyaretlerini desteklememiş, pek çok şeyi idare edip yeri geldi mi Bayan Taylor’ı cesaretlendirmemiş olsaydım, bu işin akıbeti meçhuldü. Hartfield’ı bu dediklerimi anlayacak kadar iyi tanıyor olmalısınız.”

“Bay Weston gibi açık yürekli, özü sözü bir olan bir adamla, Bayan Taylor gibi akli başında ve doğal bir kadının, kendi meselelerini kendilerinin halledebileceğine güvenmeli insan. İşlerine karışarak, onlara iyilik etmekten çok kendine kötülük etmiş olman pek muhtemel.”

Söylenenleri kısmen anlayan Bay Woodhouse, “Emma, mevzu başkalarına yardım etmek oldu mu kendini asla düşünmez” diyerek lafa karıştı. “Yine de canım, lütfen bu son olsun; vazgeç artık bu çöççatanlık sevdasından, çok yersiz bir iş bu, insanın düzenini altüst etmekten başka şeye yaramıyor.”

“Bir tanecik daha, babacığım, Bay Elton için de yapayım, n’olur! Zavallı Bay Elton! Hem sen de Bay Elton’ı seversin, ona da bir eş bulmam şart. Koca Highbury’de ona layık kimsecikler yok. Koca bir yılı burada geçirdi; evini de dayayıp döşemişken bu saatten sonra bekâr kalması ayıp artık. Hem bugünkü törende gelin ve damadın ellerini kavuştururken yüzünde, sanki biri onun da nikâhını kıysın

“İnsanların doğrularını açık ederken her şeyi olduğu gibi ortaya döktüklerine çok ama çok nadir rastlanır. Anlatılan gerçeklerin az da olsa gizli saklı bir yanının kalmadığı ya da çarpıtılmadığı pek görüldük şey değildir.”

Jane Austen'ın 1815'te tamamladığı dördüncü romanı *Emma* 19. yüzyıl İngiltere'sinde hayali Highbury kasabasında geçer. “Güzel, akıllı ve varlıklı” Emma'nın ana meşgalesi çöpcatanlık ve başkalarının işlerine karışmaktır. Emma'nın yanlış değerlendirmeleri ve yönlendirmeleriyle dolu eğlenceli olaylar silsilesinde Jane Austen, evlilik kurumunu ve sosyal statüyü hicveder.

QR kodu okutunuz		Dijital fiyat etiketi
		tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı
		₺ 350

Sertifika no: 44919	ISBN 978-625-5941-89-3	 Doğan Kitap
		
	9 786255 941893	